

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4803/2021
14.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хаџића, Добриле Страјина и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Давор Давитковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Снежана Станковић Цонић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2982/16 од 23.02.2017. године, у седници већа одржаној дана 14.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2982/16 од 23.02.2017. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2982/16 од 23.02.2017. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2982/16 од 23.02.2017. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу П 882/15 од 14.06.2016. године, којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име дуга, исплати износ од 1.200.000,00 динара, са законском затезном каматом од 30.11.2001. године до исплате и трошковима парничног поступка и обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 56.625,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешене примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом одбијен је као неоснован тужбени захтев за исплату дуга по основу зајма, због застарелости потраживања. Ово због тога што је тужилац туженом позајмио новац 30.11.2001. године, са роком враћања од три месеца, па је рок застарелости почео да тече 28.02.2002. године, а тужба за захтевом за враћање дуга је поднета суду 28.04.2014. године, након протеча десетогодишњег рока прописаног чланом 371. ЗОО за њено подношење. Истовремено је оцењено да изјава туженог у кривичном поступку вођеном против тужиоца да је од тужиоца позајмио износ који се тужбом тражи (1.200.000,00 динара, што је у време зајма представљало противвредност 40.000 DEM), али да му је дуг вратио предајом износа од 13.500 DEM и путничног возила, не представља признање дуга које би, у смислу члана 387. ЗОО прекинуло застаревање и рок застарелости почео да тече изнова. Признање дуга може се учинити само на несумњив начин, путем јасне, изричите и безусловне изјаве од стране дужника, које услове наведена изјава туженог не испуњава.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда да потраживање из грађанско правног односа по основу зајма застарева након протеча општег рока застарелости прописаног чланом 371. ЗОО, а да се застаревање прекида јасном и безусловном изјавом дужника о признању дуга, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1 и 3.).

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 28.04.2014. године са тужбеним захтевом за исплату износа од 1.200.000,00 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом је 14.06.2016. године. Другостепена пресуда донета је 23.02.2017. године.

Како вредност предмета спора побијеног дела правоснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић